

Uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 16/22612

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 23 november 2016 in de zaak tussen

, geboren op , eiseres 1
, geboren op ; eiseres 2
van Syrische nationaliteit,
tezamen aan te duiden als: eisers,
(gemachtigde: mr. G.J. Dijkman),

en

de **Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**, verweerder
(gemachtigde: S.H.F. Pols).

Procesverloop

Bij besluit van 29 september 2016 heeft verweerder – voor zover thans van belang - de aanvraag van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Tegen dit besluit hebben eisers op 4 oktober 2016 beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 1 november 2016. Eiseres 1 is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Ter staving van de asielaanvraag van eisers, heeft hun moeder, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eisers hebben de Syrische nationaliteit. Hun moeder heeft de Libanese nationaliteit. Eisers zijn in augustus 2012 vanuit Syrië naar Egypte gegaan. Vervolgens zijn zij samen met hun moeder in augustus 2015 vanuit Egypte naar Nederland gekomen. De situatie in Libanon is heel slecht. Eisers lopen gevaar in Libanon, omdat op you tube en internet te zien is dat kinderen daar mishandeld en misbruikt worden en dat er wordt gehandeld in organen van kinderen.

2. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder de asielaanvragen van eisers afgewezen op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, nu door verweerder wordt aangenomen dat eisers een zodanige band met Libanon hebben dat het voor hen redelijk is om terug te keren naar dat land en dat Libanon voor eisers als veilig derde land kan worden beschouwd.

zaaknummer: AWB 16/22612

blad 2

3. Eisers kunnen zich niet verenigen met het bestreden besluit. Zij hebben zich op het standpunt gesteld dat Libanon voor hen geen veilig derde land is omdat Libanon geen lid is van het Vluchtelingenverdrag dan wel dat de rechten voortvloeiend uit dit verdrag onvoldoende zijn gewaarborgd in Libanon. Er is niet voldaan aan de voorwaarden die zijn gesteld in met name artikel 3.106a, aanhef en onder c en e, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), aldus eisers.
4. De rechtbank overweegt als volgt.
5. Ingevolge artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 niet-ontvankelijk worden verklaard indien een derde land voor de vreemdeling als veilig derde land wordt beschouwd.
6. Ingevolge artikel 3.106a, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 slechts niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, onder a, b, of c, van de Wet indien, naar het oordeel van Onze Minister, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de vreemdeling in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:
- a. het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en
 - b. er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, en
 - c. het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag wordt nageleefd, en
 - d. het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationale recht, wordt nageleefd, en
 - e. de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.
7. Ingevolge artikel 3.106a, tweede lid, van het Vb 2000 wordt de asielaanvraag slechts niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, onder a, b, of c, van de Wet indien de vreemdeling een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan. Ingevolge het derde lid worden bij de beoordeling hiervan alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder begrepen de aard, duur en omstandigheden van het eerder verblijf.
8. Volgens artikel 3.37e, eerste lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000) dient de beoordeling of een derde land een veilig derde land is, als bedoeld in artikel 30a, eerste lid, onder c, van de Wet, te stelen op een reeks informatiebronnen, waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten, het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO), de UNHCR, de Raad van Europa, en andere relevante internationale organisaties. Volgens het derde lid worden bij de beoordeling of de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Wet niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, onder c, van de Wet, de verklaringen van de vreemdeling betrokken die inhouden dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade dan wel dat de band tussen hem en

zaaknummer: AWB 16/22612

blad 3

het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan.

9. Volgens paragraaf C2/6.3 van de Vreemdelingencirculaire (Vc 2000) zijn de beleidsregels opgenomen waarin artikel 30a, eerste lid, onder c, Vw 2000, artikel 3.106a Vb 2000 en artikel 3.37e VV 2000 (voorschrift vreemdelingen 2000) worden uitgewerkt. Hierin is neergelegd dat bij de vraag of een veilig land voor de individuele vreemdeling als veilig moet worden beschouwd, het relaas van de vreemdeling het uitgangspunt vormt. De IND weegt mee of het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft. De IND kan de presumptie van veilig derde land niet handhaven wanneer de vreemdeling aannemelijk maakt dat het betreffende land in zijn specifieke geval niet als veilig kan worden beschouwd. In dat geval beoordeelt de IND op de gebruikelijke wijze of de vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming. De IND en de vreemdeling hebben een gedeelde bewijslast op de vraag of een derde land als veilig kan worden aangemerkt: de vreemdeling moet onderbouwen dat het derde land waarmee de vreemdeling een band heeft voor hem niet als veilig kan worden aangemerkt, en de IND onderzoekt of het derde land waarmee de vreemdeling een band heeft voor hem niet als veilig kan worden aangemerkt.

10. Eisers voeren in beroep aan dat Libanon geen veilig derde land is omdat Libanon geen lid is van het Vluchtelingenverdrag. Eisers zijn van mening dat uit de bepaling in artikel 38 van Richtlijn 2013/32/EU, in het bijzonder het eerste lid, aanhef en onder c van dat artikel, voortvloeit dat vereist is dat een land lid is van het Vluchtelingenverdrag voordat dit land als veilig derde land kan worden aangemerkt. Verweerder stelt samengevat dat lidmaatschap van het Vluchtelingenverdrag geen voorwaarde is.

11. Artikel 38 van Richtlijn 2013/32/EU luidt – voor zover van belang – als volgt:
“1. De lidstaten mogen het begrip “veilig derde land” alleen toepassen indien de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

- a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;
- b) er bestaat geen risico op ernstige schade in de zin van Richtlijn 2011/95/EU;
- c) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd;
- d) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en
- e) de mogelijkheid bestaat om om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

2. De toepassing van het begrip „veilig derde land” is onderworpen aan voorschriften in het nationale recht, waaronder:

- a) voorschriften waarbij een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan;
- b) voorschriften betreffende de methode met behulp waarvan de bevoegde autoriteiten zich ervan vergewissen dat het begrip „veilig derde land” op een bepaald land of een bepaalde verzoeker kan worden toegepast. Een dergelijke methode dient onder meer te bestaan uit een veiligheidsstudie per land voor een bepaalde verzoeker en/of een nationale vaststelling van de landen die worden beschouwd als zijnde over het algemeen veilig;
- c) voorschriften overeenkomstig de internationale wetgeving die voorzien in een

zaaknummer: AWB 16/22612

blad 4

afzonderlijke studie om na te gaan of het betrokken derde land voor een bepaalde verzoeker veilig is; deze voorschriften moeten ten minste de verzoeker in staat stellen de toepassing van het begrip „veilig derde land” aan te vechten op grond van het feit dat het derde land in zijn specifieke omstandigheden niet veilig is. De verzoeker moet ook in de gelegenheid worden gesteld om het bestaan van de onder a) bedoelde band tussen hem en het derde land aan te vechten.”

12. De rechtbank overweegt dat artikel 38 van Richtlijn 2013/32/EU is geïmplementeerd in de hierboven geciteerde nationale wet- en regelgeving. De rechtbank ziet geen enkele grond om te veronderstellen dat deze implementatie tekort schiet, zodat de rechtbank verder aan de genoemde nationale regelgeving toetst.

13. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit artikel 3.106a Vb 2000 niet volgt dat Libanon partij moet zijn bij het Vluchtelingenverdrag. Het gaat, gezien de bewoordingen van het artikel, niet om de vraag of een derde land partij is bij het Vluchtelingenverdrag, maar of dat derde land de mensenrechtelijke beginselen die in het eerste lid van artikel 3.106a Vb 2000 genoemd worden, waaronder het beginsel van non-refoulement overeenkomstig (cursivering rechtbank) het Vluchtelingenverdrag, naleeft.

14. Niet in geschil is verder dat Libanon lid is van diverse internationale verdragen die burgerrechten beogen te beschermen, waaronder het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (IVBPR) en het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling. Verweerder heeft zich verder onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht over Syrië van 22 juni 2015 – waarin Libanon niet wordt genoemd als één van de landen dat het principe van non-refoulement niet naleeft – en een rapport van UNHCR over Libanon van maart 2015 op het standpunt kunnen stellen dat Libanon ook in materiële zin het principe van non-refoulement naleeft.

15. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat in het rapport U.S State Department over Libanon “Country Reports on Human Rights Practices for 2015” is opgenomen dat de overheid geen tijdelijke bescherming bood en regelmatig vluchtelingen en asielzoekers uitzette die mogelijk een geldige claim op een beschermingsstatus zouden hebben gehad. Dat betekent naar het oordeel van de rechtbank niet zonder meer dat het beginsel van non-refoulement door Libanon niet wordt gerespecteerd. In genoemd rapport wordt die conclusie overigens ook niet getrokken. De rechtbank concludeert dan ook dat verweerder voldoende heeft gemotiveerd dat aan de voorwaarde bedoeld in artikel 3.106a, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 is voldaan.

16. Eisers hebben zich in beroep voorts op het standpunt gesteld dat verweerder, door de motivering met name te richten op de verschillende refoulementverboden, miskent dat deze reeds in de bepaling van de richtlijn uitdrukkelijk zijn opgenomen onder a tot en met d (geïmplementeerd in artikel 3.106a, aanhef en onder a tot en met d van het Vb 2000). Verweerder heeft ten onrechte geen aandacht besteed aan artikel 3.106a, aanhef en onder e, van het Vb 2000. Uit de toevoeging van vereiste ‘e’ uit de richtlijn blijkt dat in het betreffende land de mogelijkheid moet bestaan om de erkenning als vluchteling te vragen, ofwel er moet een toegankelijke procedure zijn voor statusdeterminatie en als de status wordt vastgesteld moet de bescherming overeenkomen met alle rechten en waarborgen van het Vluchtelingenverdrag.

17. De rechtbank stelt vast dat in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen inderdaad niet is ingegaan op de voorwaarde onder artikel 3.106a, aanhef en onder e, van

zaaknummer: AWB 16/22612

blad 5

het Vb 2000. Het standpunt van verweerder ter zitting luidt, samengevat, dat dat ook niet hoeft omdat de voorwaarde van artikel 3.106, aanhef en onder e, van het Vb 2000 niets toevoegt aan de refoulementverboden. Dit standpunt kan de rechtbank niet volgen. Uit het beginsel van non-refoulement volgt, kort gezegd, dat Libanon vluchtelingen niet zal terugsturen naar een land waar zij een reëel risico lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade door geweld. De voorwaarde gesteld in artikel 3.106a, aanhef en onder e, van het Vb 2000 ziet op de vraag of in een vluchteling in Libanon in staat zal zijn om om een vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

18. Verweerder heeft zich tot op heden over de voorwaarde in artikel 3.106a, aanhef en onder e, van het Vb 2000 niet uitgelaten. Het besluit is dan ook onvoldoende gemotiveerd en zal daarom worden vernietigd.

19. Het beroep is gezien het voorgaande gegrond. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 992,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 496,-, en een wegingsfactor 1).

zaaknummer: AWB 16/22612

blad 6

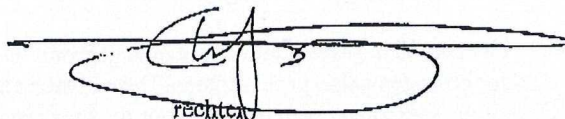
Beslissing

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 992,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.T.C. Wijsman, rechter, in aanwezigheid van mr. E.C.M. Boerboom, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 23 november 2016.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

23 NOV. 2016**Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.